

dog paa Betingelse af, at Stempelafgiften forhøjes fra 2 til 4 pCt. Derved beregnes at ville indkomme en Merindtægt af 100 000 Kr.

Jeg skal hermed anbefale samtlige af Finansministeren stillede og af Udvalget eller dets Flertal tiltraadte Ændringsforslag.

L. Rasmussen: En af de største Overraskelser, Regeringen har beredt Finansudvalget, var den Overraskelse, Statsministeren beredte os, den Dag han mødte frem med et Forslag gaaende ud paa, at der for indeværende Finansaar skulde bevilges Kongen et Tillæg af 400 000 Kr. til Hjælp til Udredelse af Lønninger og et lignende Beløb for det kommende Finansaar, altsaa i alt 800 000 Kr. Det var en Overraskelse af forskellige Grunde. Forslaget blev motiveret med, at Kongen ikke under Dyrtiden havde faaet sin Civilliste forhøjet, at hans Udgifter var steget som alle andres, og endelig med, at vi nu havde faaet Sønderjylland tilbage til Danmark. Hvad angaar det, at Sønderjylland er kommet tilbage til Danmark, kan jeg ikke skønne, at det paa et eneste Omraade forøger Kongens Udgifter, saa af den Grund var der ingen Anledning til en Forhøjelse. Derimod er der ingen Tvivl om, at Dyrtiden har ramt Hofholdningen paa samme Maade som alt andet. Men da vi i Efteraaret mødte her, var det første, der skete, at Kongen paa lagde os at udvise den allerstørste Sparsommelighed; og hver Gang Statsministeren, hvad enten det var som Statsminister eller som Finansminister, har haft Ordet her, har vi stadig faaet at vide, at der skal udvises den allerstørste Sparsommelighed. Tjenestemændene har faaet at vide, at de maaske en Tid kunde beholde, hvad de havde faaet i det foregaaende Aar, men nogen Forhøjelse kunde der ikke være Tale om. Paa alle Omraader, hvor man tidligere har taget Hensyn til Dyrtiden, har man nu sagt: Det maa holde op, nu kan vi ikke længere være med til Tillæg baseret paa den stigende Dyrtid.

At man saa kommer og forlanger 800 000 Kr. til Kongen, det har overrasket os, og det har sikkert overrasket alle Finansudvalgets Medlemmer, hvis de da ikke paa Forhaand var underrettede om, at noget saadant vilde komme. Det er let nok at paalægge Folk at være sparsommelige; men der er en stor Del Mennesker, der lever saaledes fra Haanden i Munden, at den Sparsommelighed, de kan udvise, i Virkeligheden betyder Afsavn af Ting, de havde haardt Brug for. Naar man nu faar at

vide af Statsministerens Motivering, at Kongens Udgifter til Befordring, Heste og Vogne i det forløbne Aar er steget med 54 000 Kr. — altsaa ikke har været 54 000 Kr., men er steget dermed — saa tror jeg, man kan sige til Kongen, som han sagde til os: Vis os et Eksempel paa Sparsommelighed, inden De anbefaler os at spare. Det, at en enkelt Mand har 54 000 Kr.s Merudgift til Befordring, forekommer mig ikke at kunne give ham Ret til at præke Sparsommelighed for os andre.

Man har peget paa, at det ikke er første Gang, der bevilges Kongen et — hvad skal vi kalde det — Dyrtidstillæg, men at det ogsaa er sket tidligere. Men det var under ganske andre Forhold. Det var under Forhold, hvor vi hver eneste Dag her i Rigsdagen gav Bevillinger og forøgede Bevillinger, hvor vi Gang paa Gang var med til at foretage Forandringer af allerede tagne Beslutninger, og hvor det var ørkesløst at tale om Sparsommelighed i den Forstand, at man skulde nedad med Udgifterne, thi man vidste, at for hver Dag, der gik, øgedes de. I Betragtning af, at man den Gang, netop paa den Tid, da Dyrtiden var haardest, fremkom med Forslag om Ydelse til Kongen af et Beløb af 90 000 Kr., forekommer det mig, at Forslaget om paa nærværende Tidspunkt at yde et Tilskud af 400 000 Kr. med Rette kan kaldes et Forslag af overraskende Art. Og i ganske særlig Grad maa et saadant Forslag virke overraskende, naar det er den højtærede Statsminister, der fremsætter det, og naar man husker paa, at Kongen indledede Rigsdagssamlingen med at mane til Sparsommelighed.

Det forekommer mig, at disse Penge kunde spares, at der her var Grund til at udvise Sparsommelighed. Jeg ved, at man vil gøre gældende — det har vi ogsaa faaet at vide —, at naar der skal holdes et Hof, medfører det Udgifter. Det gør det, men 1 Mill. Kr. er dog ogsaa Penge. Vi har jævnlig fra anden Side faaet at vide, at man har lært noget under den Verdenskrig, der har raset af Forholdene ude i Landene har forandret sig, og at vi her i Danmark skal tage Lærderaf. Mon man egentlig ikke ogsaa fra Hoffets Side kunde have Grund til at se her til, hvad der er passeret ude i Verden, og erkende, at i et lille Land som Danmark kunde en Konge godt klare sig uden at behøve paa en Tid, hvor han selv paalægges os andre at udvise Sparsommelighed, at forøge sine egne Udgifter alene til Befordring, Heste og Vogne med 54 000 Kr.? Det forekommer mig, at her staar Ord og Handling i saa skarp Mo-